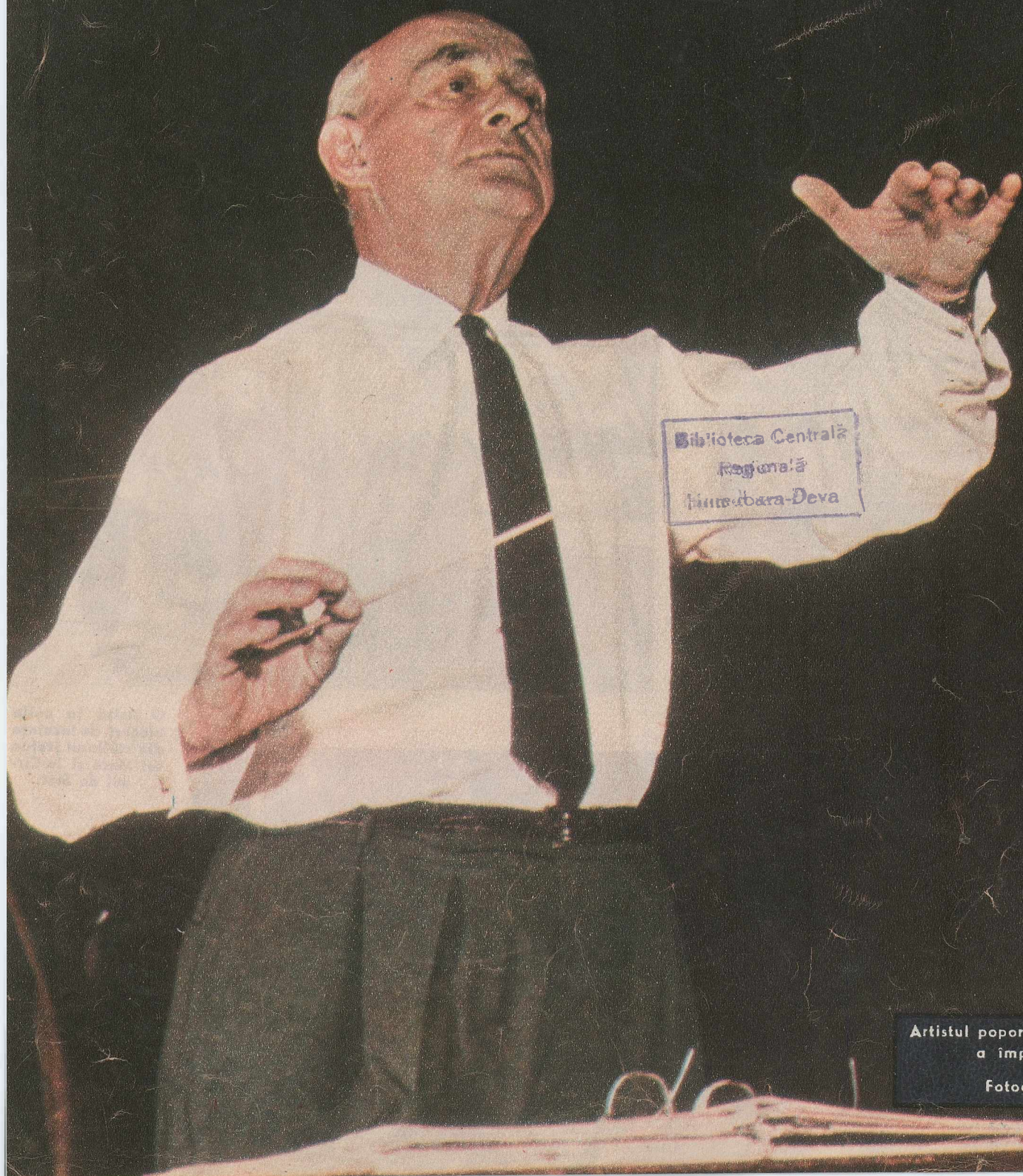

Proletari din toate țările, uniți-vă!

LACARA

r. 38 (382) — 22 septembrie 1962

Artistul poporului George Georgescu
a împlinit 75 de ani.

Fotografie de Elena GHERA

La sosire, pe aeroportul Băneasa.

Printre colectivitățile din Hărman.

O vizită la nolle blocuri de locuințe din cartierul Ștefan cel Mare și la Ciroul de Stat.

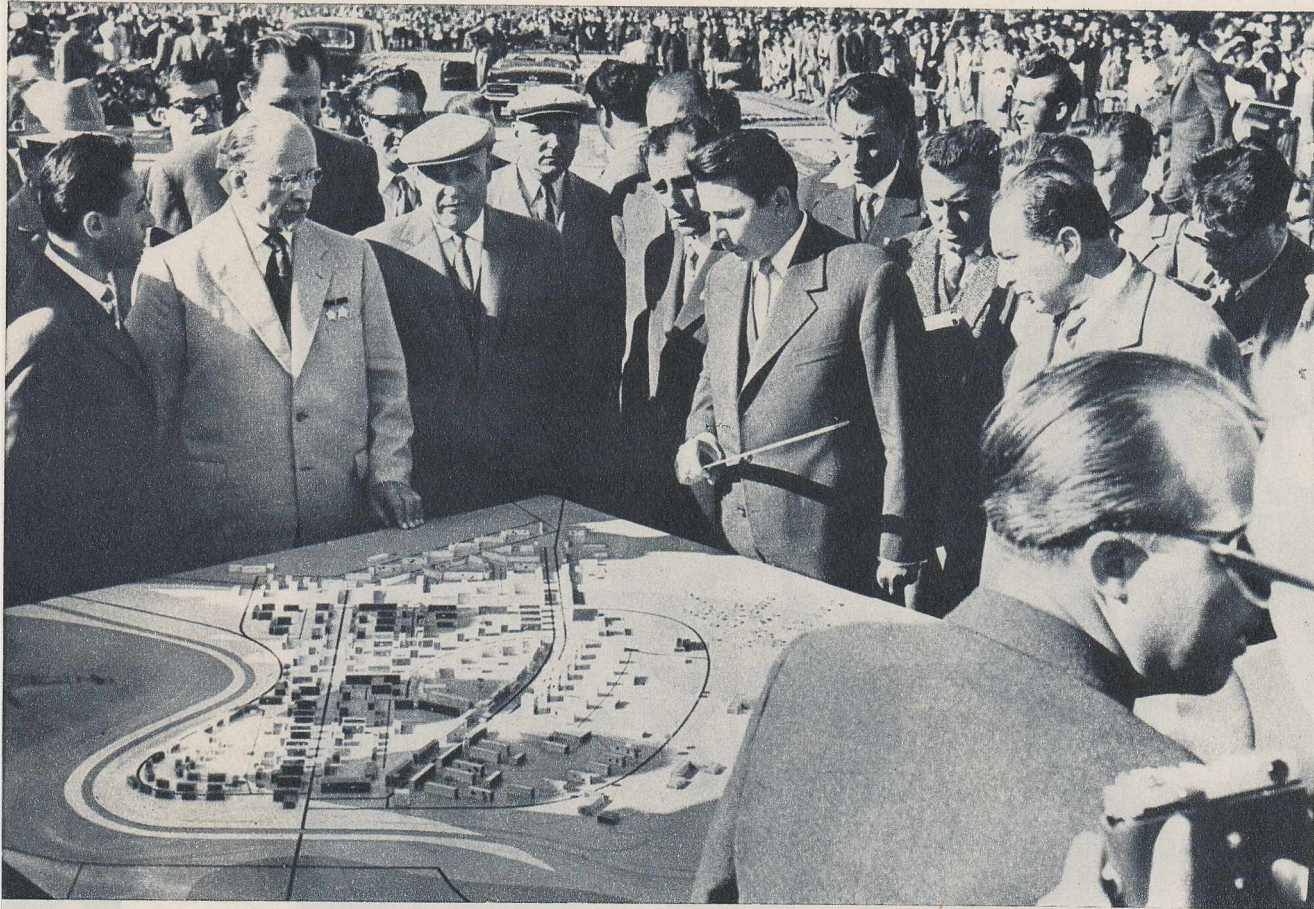
Oamenii muncii din Borzești îl aclamă pe înalții oaspeți.

OASPEȚI D

Timp de câteva zile, poporul nostru a avut în mijlocul său oaspeți dragi: delegația de partid și guvernamentală a R.D. Germane, în frunte cu tovarășul Walter Ulbricht, prim secretar al C.C. al P.S.U.G., președintele Consiliului de Stat al R.D. Germane, care, la invitația C.C. al P.M.R., a Consiliului de Stat și a Consiliului de Miniștri, ne-a vizitat țara. În Capitala patriei ca și în regiunea Ploiești, la complexul petrochimic Brazi și schela Boldești; în regiunea Brașov, printre colectivitățile din Hărman; în regiunea Bacău, la Borzești și Onești — delegația țării prietene, însoțită de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și de alți conducători de partid și de stat, a fost primită pretutindeni de populație cu manifestații de caldă simpatie. Poporul nostru și-a exprimat încă o dată, cu acest prilej, voința sa de a lupta neobosit pentru pace și prietenie între popoare.

Convorbirile care au avut loc între delegațiile de partid și guvernamentale ale R.P. Române și R.D. Germane s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească și au însemnat o nouă contribuție la întărirea prieteniei cu oamenii muncii din Republica Democrată Germană, cu toate popoarele invincibilului lagăr al socialismului, o contribuție la cauza păcii în lume.

GI ÎN ȚARA NOASTRĂ

La Onești, în cel mai tânăr oraș al țării.

Aspect de la mitingul oamenilor muncii din București în cinstea delegației de partid și guvernamentale a R. D. Germane. ↓

IARNĂ ÎN

Fără pufoaică și pislari riști să îngheți în plină vară...

PLINĂ VARĂ

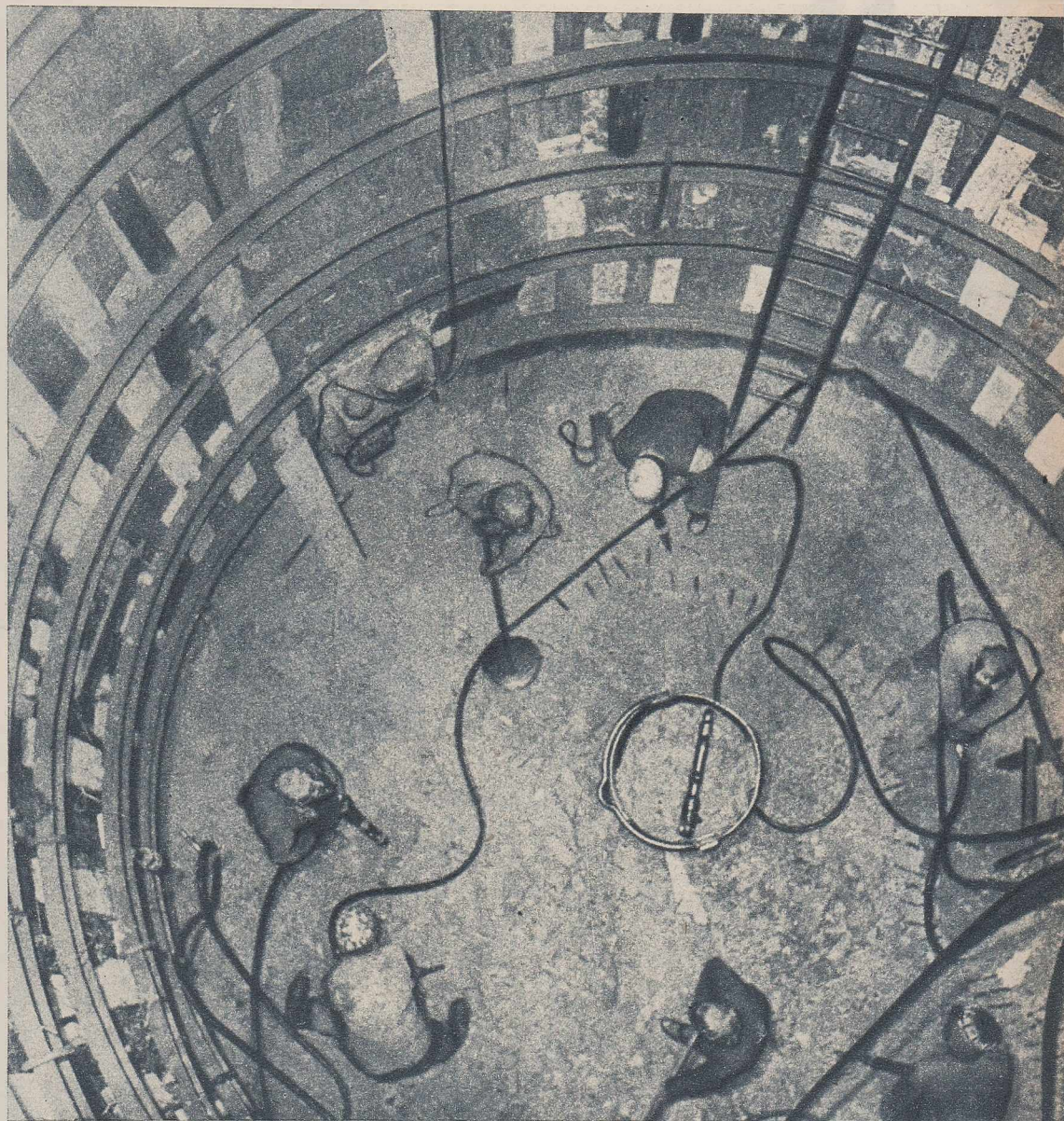
E cald ca în Sahara, mercurul termometrului urcă mereu, iar noi — eu și colegul meu, fotoreporterul — călcăm pe un pământ înghețat tun pe o adâncime de zeci și zeci de metri. În jur, oameni purtând un echipament vestimentar cu totul nepotrivit caniculei de la sfârșitul acestei veri: pufoaice, blănițe, pislari. Și nu ne aflăm la pol, ci pur și simplu pe un tâpșan de deal, undeva între livezile de pruni ale Muscelului...

Aceasta este prima impresie culeasă pe șantierul unei mine noi din bazinul carbonifer Schitu Golești.

Metoda „frigo”

În definitiv, ce se întâmplă în aceste locuri? După cum ni s-a răspuns la această întrebare, aici se aplică — pentru prima dată la noi

Mic detaliu al mării fabrici de frig.

Am ajuns la 150 metri adâncime!

în țară — o tehnică de lucru care scurtează drumul omului spre cărbune: tehnica frigului, a înghețului total. O „operație frigo”, cum i se mai spune metodei cu ajutorul căreia solul, pământul pe care călcăm în fiecare zi, se congelează complet, pînă la sute de metri adâncime, devenind rece și compact ca un sloi. Și aceasta chiar în anotimpul cînd oamenii nădușesc de căldură. Cum poate fi însă congelată o porțiune adîncă, de pildă, cît un bloc cu 40 sau 50 de etaje? Rezolvarea acestei probleme este legată de o admirabilă realizare preluată de minerii romîni din experiența minerilor sovietici. Despre ea vom vorbi mai jos. Deocamdată: de ce e oare necesară metoda „frigo”?

Într-un an în loc de șapte...

Pe locul descris mai sus se naște în momentul de față puțul nr. 3 Godeni. Probabil că va fi unul din cele mai adînci și cele mai bine

utilate puțuri din cuprinsul acestui bazin carbonifer. Pînă aici, nimic deosebit. Noutatea constă însă în faptul că minerii sapă puțul respectiv nu în șapte, în patru sau chiar în trei ani — cît durează de obicei o astfel de treabă prin folosirea mijloacelor clasice — ci aproximativ într-un singur an. Trei ingineri — Munteanu (șeful șantierului), Savin și Onicescu — cîțiva mineri entuziaști — Negescu, frații Tudora, Diaconeasa — cu totul o mîină de oameni, traduc acum în practică realizarea acestei lucrări. Ei o fac imunizînd total cel mai mare dușman pe care-l au minerii: nisipurile curgătoare — borchișurile, cum sînt denumite în limbajul mineresc infiltrațiile de apă cu nisip — care inundă, îngreunează și întîrzie drumul spre cărbune. Imunizarea acestor borchișuri după tehnica nouă se face prin înghețarea terenului, cu tot ce cuprinde în el: pămînt, piatră, nisip, apă. O dată congelat, totul devine compact și accesibil minerului. Cu condiția ca în locul tîrnăcopului să folo-

Aici temperatura n-are voie să urce peste — 25 de grade.

sească perforatorul mecanic (ca în abataj) și să-și schimbe echipamentul vestimentar — pe cel de vară din mină (unde de obicei sînt plus 14 sau 16 grade) cu unul bun pentru cele minus cinci, șase sau șapte grade din puțul pe care-l sapă.

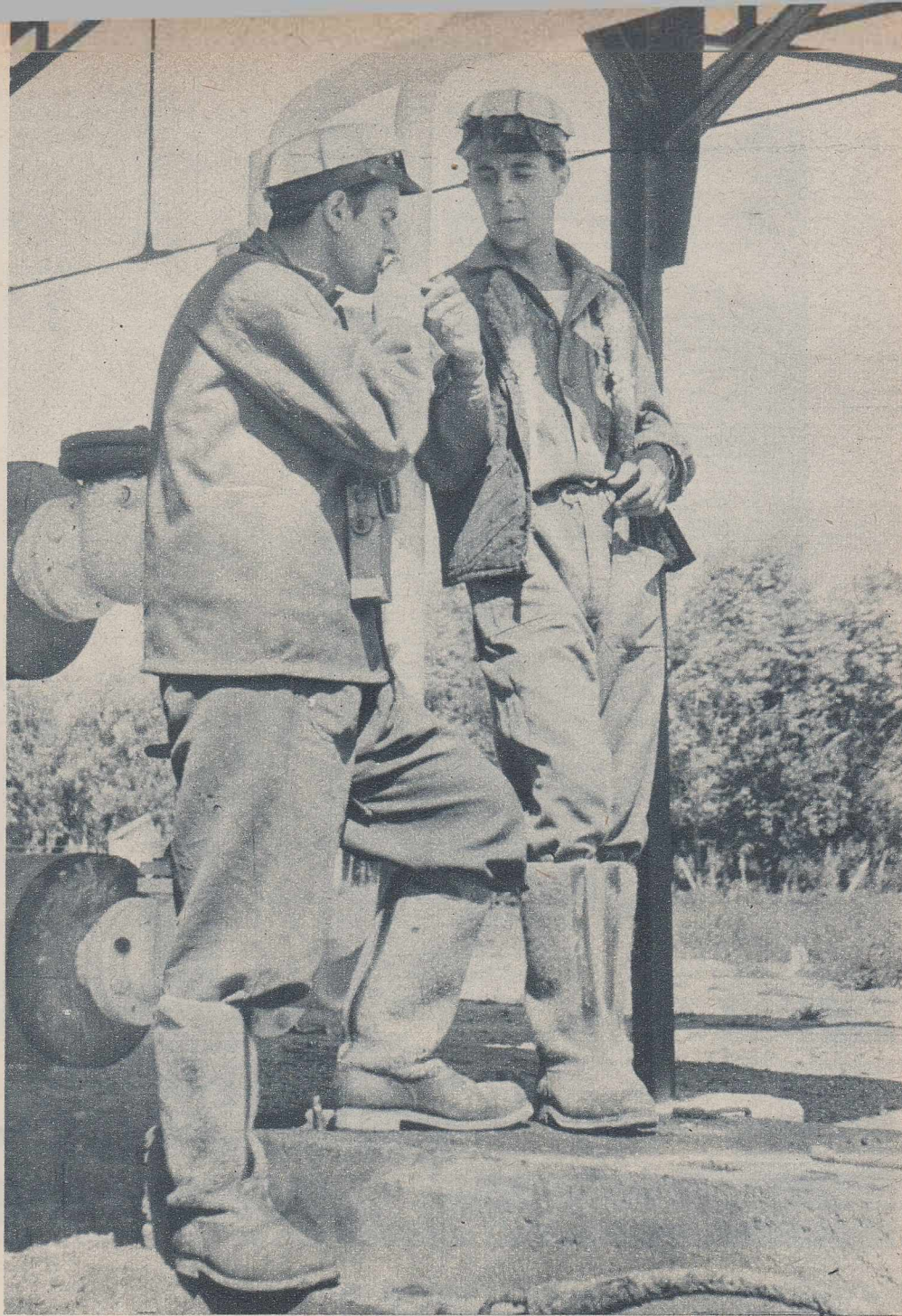
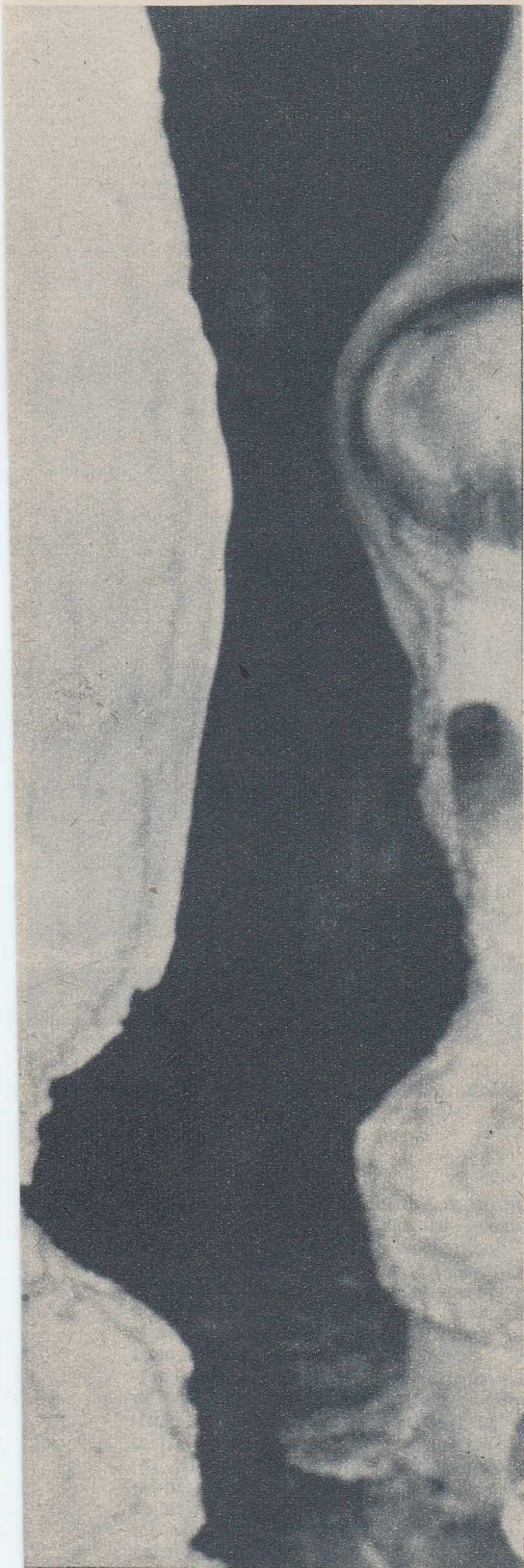
„Iarna” aici, la puțul 3 Godeni, ține de vreo 10 luni și va mai ține probabil încă două-trei. Metoda „frigo” a făcut ca în acest timp scurt să se sape și să se betoneze 150 de metri de puț — și pînă la atingerea primului strat de lignit nu mai e mult.

Cum înghețăm o „bucățică” din glob...

Rețeta după care se poate îngheța, chiar vara, pămîntul pe care călcăm, furnizată de documentația sovietică, a fost tradusă în viață de Institutul nostru de proiectări miniere, iar cunoscuta fabrică „Tehnofrig” din Cluj, în colaborare cu „Frigotehnica” din București, a rezolvat-o instalînd, chiar în preajma puțului 3 Godeni, unul din cele mai mari frigifere pe care le-a construit pînă acum. Com-

presoarele instalației respective au o putere de 1.200.000 kcal. N/oră, ceea ce s-ar traduce cu capacitatea de fabricare zilnică a 8.000 blocuri de gheață. Adică cam cît are nevoie vara un oraș mijlociu. Această uriașă fabrică producătoare de frig congelează pămîntul, expediind zi și noapte spre locul în care se naște puțul minei un fluid rece de — 25 de grade. Este vorba de o soluție frigorifică de clorură de calciu, răcită de cele șase compresoare cu amoniac ale instalației. Soluția se

Inginerii Petre Onicescu (stînga) și Dan Savin. Aceași vîrstă (26 de ani), aceleași preocupări profesionale: săparea puțurilor de mină prin folosirea metodelor moderne.

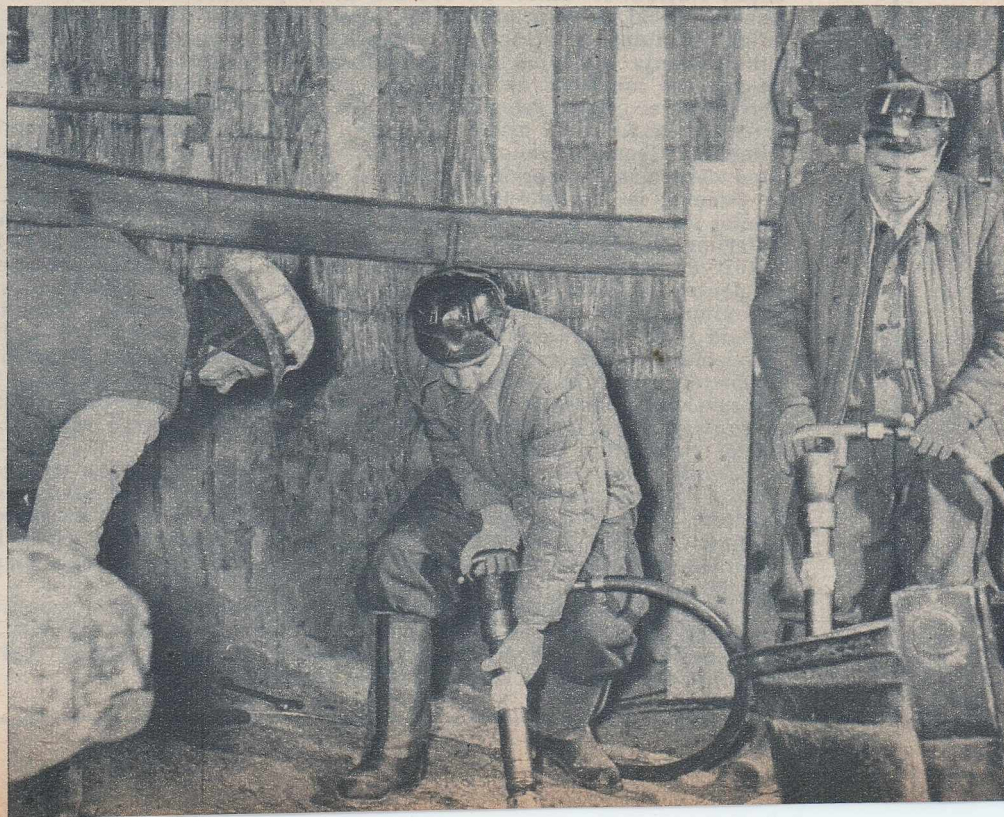

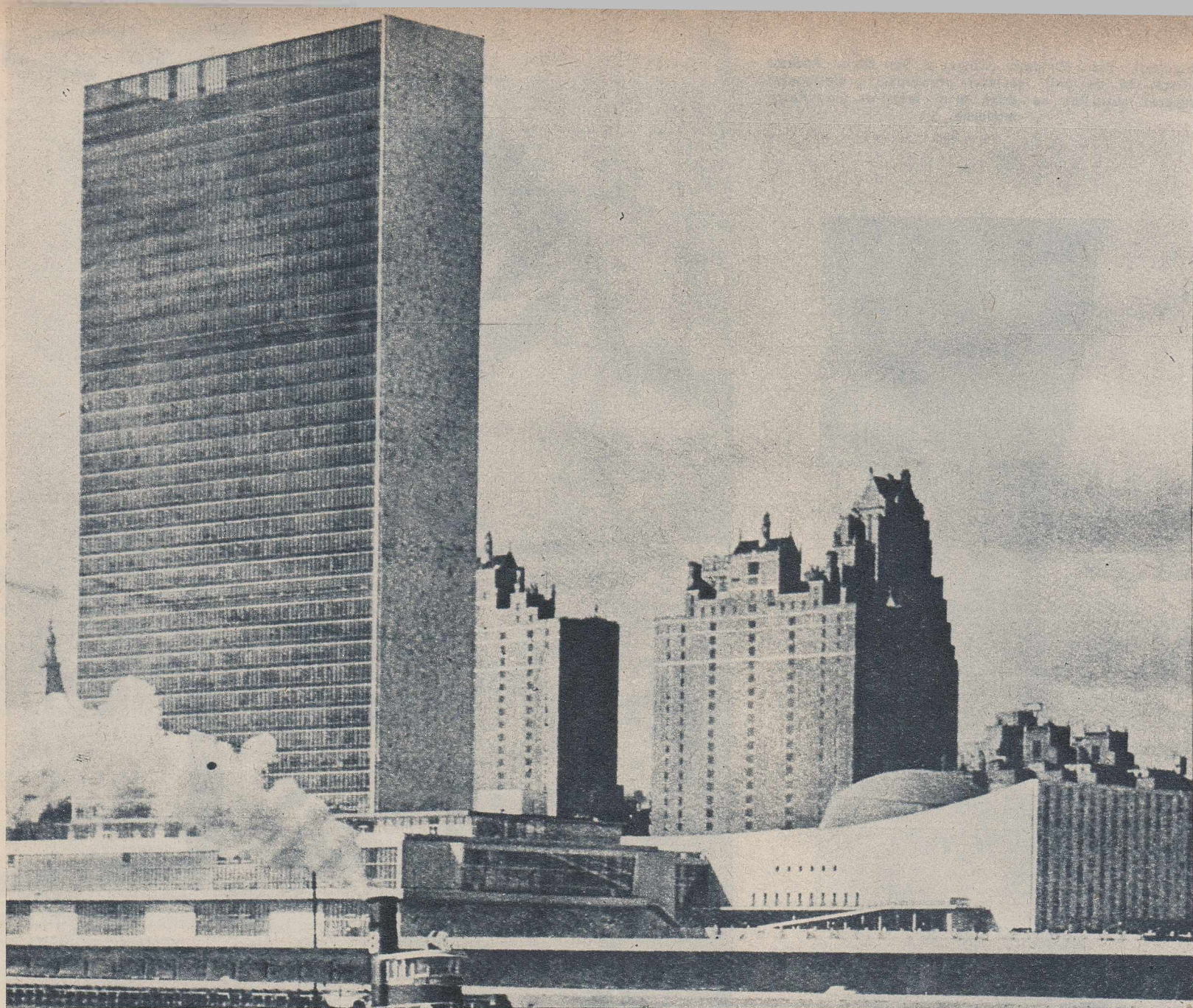
Calea spre cărbune trece acum prin pămînt înghețat.

plimbă permanent prin zeci de sonde amplasate ca niște uriașe agrafe în jurul puțului, producînd ger și gheață pe întreaga porțiune de săpare și în jurul ei.

Dezghețul se va produce în ziua cînd va fi străpuns și betonat ultimul metru din puț. Numai atunci harnicii mineri care l-au săpat se vor despărți de prețiosul lor aliat: frigul. Acest frig care face minuni.

F. URSEANU
Fotografii de Aurel COPOȘ

Cititorul Lebedi Petre din Năvodari ne scrie că dorește să afle câte ceva despre istoricul și activitatea Organizației Națiunilor Unite. Îi satisfacem dorința, publicând reportajul din paginile care urmează.

Așa arată, văzut de pe East River, palatul din beton și sticlă al O.N.U. ↑

La 18 septembrie, a treia marți a acestei luni, s-a deschis cea de-a XVII-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Pe ordinea de zi provizorie a sesiunii fuseseră înscrise pînă la 1 septembrie 89 de puncte. Ca și în anii precedenți, dezbaterile vor fi dominate de problema dezarmării, a abolirii complete a colonialismului, a structurii organismelor Organizației Națiunilor Unite. La sesiunile a XV-a și a XVI-a, sub influența înaltului nivel al dezbaterilor determinat prin participarea, în prima parte a sesiunii, a șefilor de guverne sau state din numeroase țări, au fost adoptate o serie de hotărâri de mare importanță: „Declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale“, rezoluțiile privind denuclearizarea Africii, interzicerea folosirii armei nucleare, împotriva răspîndirii armei nucleare. După cum se știe, anul trecut Adunarea Generală a adoptat o directivă asupra negocierilor de dezarmare, cu scopul redactării unui tratat privind dezarmarea generală și totală și asupra componenței organului de negocieri, care și-a început activitatea la Geneva, în martie 1962. La actuala sesiune problema dezarmării urmează să fie dezbătută în lumina rezultatelor activității comitetului celor 18, activitate care nu a dat încă rezultatele scontate, ca urmare a poziției puterilor occidentale. Un loc important în dezbateri îl ocupă fără îndoială și raportul Comitetului special, instituit de sesiunea trecută pentru a examina situația în ce privește aplicarea declarației asupra acordării independenței țărilor și popoarelor coloniale. Și la sesiunea a XVII-a numărul membrilor va crește, atingînd cifra de aproximativ 110, prin primirea unor noi state independente: Ruanda, Burundi, Jamaica, Trinidad-Tobago. Pe agendă figurează de asemenea punctul: numirea secretarului general al Organizației Națiunilor Unite. Printre problemele economice figurează: consecințele economice ale dezarmării, dezvoltarea țărilor slab dezvoltate, probleme referitoare la comerțul internațional și la produsele de bază, inclusiv problema convocării unei conferințe internaționale, însărcinată să examineze problemele comerțului internațional. Pe agenda provizorie este înscrisă și examinarea principiilor de drept internațional privind relațiile amicale și colaborarea între state, conform Cartei Națiunilor Unite.

După cum se știe, din inițiativa R.P.R., cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a dezbătut punctul: „Măsuri pentru promovarea în rândurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare“. Conform rezoluției Adunării Generale, UNESCO a alcătuit un raport în această problemă, pe care l-a prezentat sesiunii Consiliului Economic și Social al O.N.U. care a avut loc în luna iulie la Geneva. Consiliul a hotărît să remită raportul celei de-a XVII-a sesiuni a Adunării Generale și propunerea românească a fost reinscrisă pe agenda provizorie.

Firește, la actuala sesiune, ca și la cea precedentă, atenția delegațiilor va fi de asemenea reținută de necesitatea rezolvării problemei germane prin încheierea tratatului de pace german și normalizarea situației din Berlinul occidental. În această direcție, indiscutabil că recunoașterea realității ar cere ca în Organizația Națiunilor Unite să fie primite cele două state germane.

A TREIA MARTI A LUNII SEPTEMBRIE

ÎNAINTE ȘI DUPĂ DESCHIDERA UNEI NOI SESIUNI O.N.U.

luxul negru al mașinilor de lux se revarsă amestecat pe arida First Avenue. Acele ceasornicului indică ora 14,30. Este a treia marți a lunii septembrie. An de an, în această zi tabloul se repetă. Căutătura polițiștilor alungă mulțimea de curioși. Un filfitt abia perceptibil plutește deasupra zecilor de steări aliniate la distanțe egale. La capătul șirului de pavilioane, limuzinele ies scurt, spre dreapta. Încetinesc. Parbrizuri se reflectă în minile ținute în chipiu. Fiecare automobil oprește par o clipă. Lumina lămpilor divoanelor de aparate foto fulgeră porțile care se deschid. Fotoreporterii înghesuie. Se înbrinesc. Strigă pe umele mic persoana ce deschide, săvârșind o zimbătoare, pentru a-l atrage în viața spre obiectiv. Funcționarii protocolului salută cu măsură, oficial, ce, mecanic. La fiecare 5 secunde, oarm, înclinări și fișitul roților pe șafaltul încins. Ușile turnante ale vaselor calote de marmură se învârtesc răgăz. Pe scările rulante s-a format un adevărat șir indian până la primul etaj. Monomul îngroșă continuu grurile care discută sau se plimbă. Zgomotul pașilor este absorbit de tensul covor cafeniu. Vechi cunoștințe bucură sau dau impresia că se bucură, întilnindu-se. Noul veniți sînt prentați. Se aude un zumzet în toate mbile pămîntului. Se efectuează recușterii politice. Se discută despre un spectacol sau despre terți. Se umește. Gazetarii folesc. Trag cu echea. Pun multe întrebări și privesc puține răspunsuri substanțiale. Într-un timp, în sala de ședințe, cele două rânduri de balcoane pentru public nu ai oferă nici un loc liber. Vinătorii „prilejuri speciale” s-au îngrijit în vreme să obțină tichete pentru această premieră. Și iată că din frunte s-au aprins beculțele roșii ale merelor televiziunii. Transmisile dicate au început. Reporterii descriu cum sala și comentează semnificația evenimentului. Zeci de milioane de oameni vor privi „diplomația” la televiziune.

Se aude biziuitul infundat al sonerilor de pe coridoare. Sala de formă onconică avînd culoarea azurului se umple treptat. O lumină uniformă, acută, dă reflexe liniilor de bronz relief de pe pereții laterali. Pupitrele spuse în semicerc își prezintă cartea vizită. Litere albe formează numele rii. Tribuna presedintelui, masivă, domină pe cea a vorbitorilor. Deasupra, emblema: harta globului privită spre Polul Nord. Două frunze de ur o înconjoară. Totul pe un fond bastru. Este emblema Organizației Națiunilor Unite.

Calendarul indică a treia marți a lunii septembrie. Este ora 15. Președintele sesiunii precedente ocupă pentru prima oară acest loc. Se apleacă cu o mică ciocănel spre microfoane: — A... sesiune ordinară a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite este deschisă.

Lovitura seacă a ciocănelului pune în mișcare frazele.

Scurtă incursiune istorică

„Voi, voi, așa cum veselii sorii,
veselii sorii,
Trec pe albastrul cer în zor,

Mergeți, frați, cu zel și spor,
Veseli toți spre mari victorii!

.....
Fiți unite, voi popoare,
Slavă-n vece voios cîntați!..”

Vocile viguroase, tinere, armonioase, ale corului Temple University dădeau perfect replica celor patru virtuosi soliști. Asemeni unui vrăjitor, bagheta lui Eugene Ormandy fermeca Orchestra filarmonică din Philadelphia și, o dată cu ea, auditoriul. An de an, în aceeași zi, concertul care se încheie totdeauna cu Simfonia a IX-a în re minor, susținut de fiecare dată de alți mari soliști și orchestre, se bucură de cel mai larg auditoriu internațional posibil. Și cînd răsună acordurile mărețe, solemne, optimiste, ale Odei bucuriei, ascultătorii sînt îndreptățiți să se gîndească la pilda transmisă în tîlmăcirea sublimă a muzicii lui Beethoven. Pentru acest concert, o dată pe an, la 24 octombrie — „Ziua Națiunilor Unite” — marea sală a Adunării Generale își schimbă înfățișarea într-un studio enorm al cărui public îl formează participanții la sesiunea curentă.

.....
24 octombrie 1945. Pămîntul mai era reavăn deasupra celor 55 de milioane de oameni secerăți de război, 35 de milioane de răniți și schilodiți... Mame care nu și-au mai văzut copiii... Soții care nu și-au mai îmbrățișat bărbatii... Copii care n-au cunoscut cuvîntul tată... Statisticile nu ne spun pentru cite mame, pentru cite soții, pentru cîți copii tragedia războiului nu s-a terminat în ziua cînd armele au tăcut, iar întreaga omenire a răsuflat ușurată aflînd că fiara fascistă fusese răpusă. Cifrele reci ne vorbesc numai despre numărul morților, răniților, schilozilor... Orașele și satele nu mai fumegau. Ruinele însă strigau: „Oameni, nu uitați!”...

24 octombrie 1945. În această zi a intrat în vigoare Carta Organizației Națiunilor Unite.

Ideea creării Organizației Națiunilor Unite a apărut în anii celui de-al doilea război mondial. Ea a emanat din dorința de pace a popoarelor, a fost generată de aspra lecție a istoriei, plătită cu viața milioaneilor de victime ale agresiunii hitleriste, agresiune cărora politica imperialistă a Ligii Națiunilor, de tristă amintire, i-a deschis calea. Inițiatorii O.N.U. au fost principalele puteri ale coaliției antihitleriste — U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie. Aceste puteri au discutat încă de la începutul războiului chestiunea fărîrii unei noi organizații internaționale pentru menținerea păcii și securității, în locul Ligii Națiunilor care dăduse faliment. Uniunea Sovietică a fost prima care s-a pronunțat în favoarea unirii în perioada postbelică a statelor iubitoare de pace, pe principii noi, democratice. Denumirea de „Națiunile Unite” a fost folosită pentru prima oară în Declarația de la Washington, din 1 ianuarie 1942, a celor 26 de state ale coaliției antifasciste. Textul Cartei a fost definitivat la Conferința de la San-Francisco și semnat la 26 iunie 1945. Carta a intrat în vigoare după ratificarea ei de către majoritatea membrilor organizației, inclusiv de membrii permanenți ai Consiliului de Securi-

tate. Făuritorii Cartei au ținut seama de situația din lume și au consfințit principiul democratic de colaborare internațională. Meritul capital l-a avut în această direcție activitatea diplomatică a Uniunii Sovietice, țara care a jucat rolul hotărîtor în coaliția antifascistă și și-a cucerit un prestigiu nepieritor în lupta de eliberare a popoarelor. Dar atunci în lume pre-cumpăneau statele capitaliste, ceea ce a făcut ca în Cartă să existe unele imprecizuni și imperfecțiuni, care au fost folosite ulterior de aceste state în cadrul politicii de încălcare a principiilor de bază înscrise în legea fundamentală a organizației.

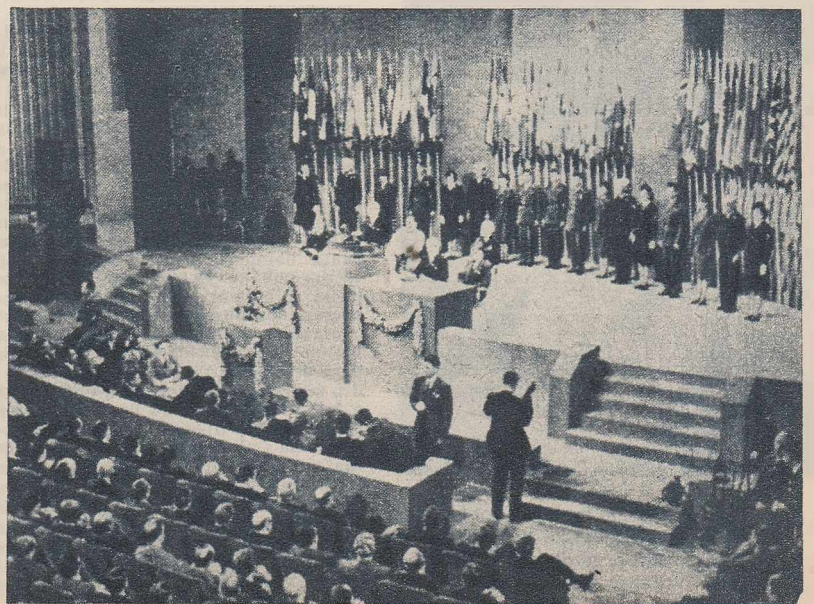
Cheia succesului Organizației Națiunilor Unite, a realizării speranțelor puse în ea, continuă să fie materializarea în relațiile internaționale a idealurilor și telurilor comune tuturor popoarelor ale căror guverne s-au unit în această organizație, cea mai largă pe care a cunoscut-o istoria.

Aritmetica O.N.U.

Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite poate fi asemuită cu o lupă care concentrează imaginea lumii și, în același timp, o oglindă care reflectă această imagine în cele patru puncte cardinale. Dacă O.N.U. va rămîne impietrită la structura și posibilitățile de activitate care au decurs din tabloul lumii existent în momentul creării O.N.U., nobilele principii ale Cartei, expresie a spiritului coexistenței pașnice, vor rămîne cuvinte frumoase, dar cu o scăzută valoare practică. În 1945 s-au numărat 51 de membri fondatori

al O.N.U. Lumea socialistă dispunea doar de 3 voturi în Adunarea Generală, prin delegațiile U.R.S.S., R.S.S. Ucrainene și R.S.S. Bielorusie. În componența organizației se aflau mai puțin de 10 state care își dobîndiseră atunci independența. Inițial, Europa occidentală, America de Nord și de Sud și membrii albi ai Commonwealthului reprezentau 80% din numărul membrilor. Încă înainte ca la San-Francisco să fi fost așternute dedesubtul Cartei iscăliturile „Națiunilor Unite”, diplomația americană a întreprins o mișcare care viza între altele crearea în Organizația Națiunilor Unite a unei situații care să-i permită ei să dețină „pașetul de control” al voturilor în O.N.U. La conferința din februarie-martie 1945, care a avut loc la Ciudad de Mexico, cu participarea Statelor Unite și a țărilor latino-americane, a fost stabilită schema sistemului permanent de „securitate regională”. Se poate spune că această conferință a fost moașa „mașinii de vot”. Dispunînd de marea majoritate a voturilor în O.N.U., profitînd de raportul de forțe existent pe atunci în organizație și de situația lor dominantă în lumea capitalistă, Statele Unite și-au asigurat în cadrul O.N.U. o poziție privilegiată pe care o foloseau în întreprinderile cercurilor agresive militare și ale biocurilor militare de sub egida lor. Lumea se transforma, se înnoia. Dar Statele Unite voiau să mențină O.N.U. sub un „clopot de sticlă”, să țină viața furtunoasă de la mijlocul secolului al XX-lea la porțile organizației și să nu-i dea viza de intrare. Scena politică a lumii s-a schimbat, într-un interval scurt, extraordinar de mult. Dacă în perioada 1946-1955 în O.N.U. intra

24 octombrie 1945. La această memorabilă ședință a Adunării Generale a intrat în vigoare Carta Națiunilor Unite.

anual în medie câte un nou stat independent, în următorii patru ani cifra medie corespunzătoare a crescut de mai mult de patru ori. Numai la Sesiunea a XV-a au fost primite de două ori mai multe state decât în primul deceniu după semnarea Cartei. Evoluția compoziției O.N.U., deși nu reflectă încă amploarea transformărilor din lume, a produs substanțiale deplasări atât în cadrul organizației, cât și în direcția activității ei. Aceasta a afectat raportul de forțe și forța de vot a diferitelor grupuri de state reprezentate în organizație. Atât timp cât aritmetica simplă putea hotărî singură la O.N.U., diplomația americană nu precupețea laudele la adresa organizației. Mărirea grupului țărilor socialiste și intrarea în O.N.U. a zeci de noi state independente, dublarea față de 1945 a numărului de membri, schimbarea în lume a raportului de forțe au pus în fața diplomației americane complicate probleme de algebră politică. De aici, tendința puterilor occidentale de a elabora noi formule în vederea reînvierii cu alte mijloace a „mașinii de vot” care funcționează tot mai defectuos. De aici, atacurile la adresa „ineficienței” O.N.U. Formulele elaborate, care întorc spatele zilei de azi pentru a readuce ziua de ieri, au tot atâtea șanse de reușită ca și strădania cuiva de a împiedeca soarele să răsară în fiecare dimineață. Numai participarea egală a celor 3 grupuri principale de state în activitatea organelor O.N.U. deschide organizației internaționale perspectiva de a deveni instrumentul de făurire a păcii consemnat în Cartă și în ale cărei idealuri cred oamenii de pretutindeni.

În săli și în afara lor

În sala Comitetului Politic cloceau pasiuni. Deși simbătă nu se lucrează de obicei, comitetul fusese convocat de urgență, iar sala era ticsită. O atmosferă de criză, de tensiune, de grijă să nu se întâmple ceva ireparabil te înconjură. Dimineața fusese o ședință a

Adunării Generale, ținută la insistențele a numeroase delegații care se hotărâseră să renunțe la o parte a week-endului pentru a omagia zborul cosmonautului nr. 1, Iuri Gagarin. Așa s-a făcut că simbătă 15 aprilie 1961, delegații se aflau la New York și mai mult chiar, în clădirea O.N.U. Rînd pe rînd delegații se perindau la tribună, felicitînd Uniunea Sovietică. Ca toți oamenii din lume, mulți dintre vorbitori, înălțîndu-și privirile spre Cosmos, se gîndeau la viitorul care se deschide locuitorilor pămîntului. Iar pe pămînt... Deodată o undă de neliniște a trecut prin marea sală a Adunării Generale. Telemprimatoarele agențiilor de presă derulau pe sulurile de hirtie: Ciudad Libertad, San Antonio și Santiago de Cuba au fost bombardate. Posturile de radio și televiziune americane și-au întrerupt emisiunile pentru a anunța: În Cuba a izbucnit răscoala, aviația militară cubană a bombardat pozițiile guvernamentale.

Ca și cînd un popor se poate răscula împotriva lui însuși.

Ce se întimplase în Cuba? La sediul O.N.U. nimeni nu știa ceva precis. La cererea reprezentantului Cubei, Comitetul Politic a fost convocat pentru a se trece în sfîrșit la discutarea plîngerii guvernului revoluționar cuban împotriva acțiunilor agresive ale guvernului S.U.A. De fapt agresiunea împotriva Cubei plutea în aer de mai mult timp. În după-amiaza zilei de 15 aprilie 1961, ambasadorul Stevenson era poate unul dintre puținii care știau cine efectuase dimineața bombardamentul asupra localităților cubane. În orice caz, în acel moment ministrul de Externe al Cubei presupunea numai că atacul fusese organizat de Statele Unite. Dar nu. Ambasadorul Stevenson respinge cu indignare presupunerea. Mai mult, el scoate din mapă ceea ce prezintă drept dovadă: o fotografie înfățișînd un pilot în uniformă cubană lîngă un avion militar cu emblema Cubei, care aterizase cu 3 ore înainte la Miami, după ce participase la raidul de bombardament. A. Stevenson invită pe delegați să privească fotografia. Trec însă mai puțin de 48 de ore și are loc debarcarea contrarevoluționarilor. Dar aceștia sînt înfrinți și prinși. Contrarevoluționarii fac mărturisiri publice complete. Oficialitățile

americane trebuie să-și asume răspunderea. Ulterior s-a aflat că avioanele, vopsite în culorile Cubei, trimise pentru a distruge aviația și depozitele de muniții, aparțineau tot Agenției Centrale de Investigații a S.U.A.

Recunoașteri

— Următorul vorbitor înscris este reprezentantul Republicii Populare Romîne. Îl rog să ia cuvîntul.

De sute de ori au putut fi auzite aceste cuvinte în Adunarea Generală sau în comitetele ei, care reproduc în mic Adunarea. În 1962, pentru prima oară astfel de cuvinte ale conducătorului ședinței au fost auzite în sala Consiliului de Securitate. Și atunci răsunau glasul calm, ponderat, demn, argumentele logice care ajută la concentrarea asupra ceea ce este principal și urgent, dorința de unire constructivă a eforturilor, în vederea asigurării păcii, ale unui popor stăpîn pe destinele sale. Ca o recunoaștere a eforturilor și contribuțiilor țării noastre la lupta pentru pace, ca o apreciere în plus pentru inițiativele sale și sprijinul larg al Romîniei pentru ca O.N.U. să-și îndeplinească misiunea, în ultimii ani reprezentanți ai R.P.R. au fost aleși în Biroul Sesiunilor, Comitetul General al Adunării Generale. La sesiunea a XIII-a (1958) un reprezentant al R.P.R. a fost ales președintele Comitetului Politic Special. Un an mai tîrziu, reprezentantul R.P.R. a fost ales printre vicepreședinții Adunării Generale. În 1960, la sesiunea a XV-a, un alt reprezentant al țării noastre a fost desemnat președinte al comitetului nr. 3. La 1 decembrie 1961, Adunarea Generală a ales R.P.R. ca membru nepermanent al Consiliului de Securitate. Ahmed Șukeiri, membru al guvernului și reprezentant permanent al Arabiei Saudite la O.N.U., declara:

— Deși votul a fost secret, totuși noi spunem că am votat pentru R.P. Romîna. Admirăm acțiunile și inițiativele delegației Romîniei la O.N.U. care se bucură de sprijinul multor țări.

Cînd citești o asemenea declarație, cînd vezi larga aprobare pentru propunerile Romîniei, cînd auzi aplauzele ce

salută intervențiile în dezbateri a legațiilor țării noastre, te gîndești și la Organizația Națiunilor Unite, rele generator al autorității și prestigiului Republicii Populare Romîne și socialismului.

Se povestește că la 1 mai 1962, Gherman Titov, aflîndu-se în S.U.A., a răspuns invitației secretarului general provizoriu de a vizita ca general al O.N.U., s-a încins în biroul șefului aparatului executiv de la 38 o convorbire între cosmonautul și membrii Comitetului pentru faza pașnică a Cosmosului. La un moment dat ambasadorul Stevenson întrebă în glumă pe Gherman Titov: — Va permite tehnica comunicațiilor spațiale Consiliului de Securitate să plece în Lună?

Răspunsul n-a întîrziat: — O astfel de expediție ar putea fi din punct de vedere tehnic posibilă într-un viitor destul de apropiat, pare însă că membrii Consiliului de Securitate mai au încă destul de lăcomie pe pămînt.

Da. O.N.U. are încă mult de muncă. O.N.U. este acel centru mondial unde se poate organiza cel mai bine lupta pentru transparența în viața principiilor coexistenței pașnice a O.N.U. trebuie să fie o oglindă fidelă a lumii de azi, și aceasta o concepție corespunzătoare în soluționarea celor mai importante probleme mondiale. Marile dosare (dezarmarea, abolirea completă a colonialismului, sincronizarea structurii O.N.U. cu realitățile din lume) aduse în dezbateri O.N.U. de țările socialiste trasează cea mai scurtă în această direcție.

— Astăzi „Națiunile Unite” înseamnă primul rînd, și mai presus de toate, egalitate și unitate de acțiune a celor trei grupuri de state existente în lume.

Omenirea își propune numai să se pe care le poate rezolva. Între acestea este fără îndoială și realizarea sa prin care Organizația Națiunilor Unite a fost creată: preîntîmpnarea unui nou război mondial.

Eugen PR

Cele mai multe dintre secretarele afectate pe lîngă diferitele organisme ale O.N.U. vorbesc la perfecție cinci limbi.

Mari dansatoare ale lumii

de Irinel LICIU
artistă emerită

Iubitorii de frumos din orice timp au ales termenul de „stea“ pentru a numi talentele care, prin mijlocirea artei lor, le-au oferit momente de neuitat; ei i-au privit pe artiști cu uimire și cu admirație, ca pe niște aștri, urmărindu-le ascensiunea, entuziasmându-se la apogeul carierei lor. Noi, cei de azi, privind îndărăt, ne dăm seama că există mai curînd constelații artistice decît stele solitare și că acestea reflectă spiritul însuși al epocii lor.

Pentru istoria dansului, unul din momentele cele mai importante îl constituie deceniul al 4-lea al secolului XIX, cînd în Franța au consacrat, aproape simultan, trei mari dansatoare: Maria Taglioni, Fanny Elssler și Carlotta Grisi. Triumful romantismului în artă se însoțește de consecințele firești pe care dezvoltarea tehnicii le are asupra teatului. Baletele cu subiect mitologic nu dispar, dar în același timp apar pe scenă noi personaje: figurile legendelor, personajele fantastice, eroii umili și tragici ai mediilor sociale „inferioare“. Dezvoltarea mașinăriei teatrale — scenă, decoruri, lumini — dă posibilitate de a se monta feerii. Perechea care apare pe scenă e aproape aceeași: femeia eterică, pură, grațioasă și bărbatul romantic, întreprinzător sau melancolic — și unul și altul marcați cu pecetea unui individualism exagerat.

După ce debutează la Viena la vîrsta de 11 ani, Maria Taglioni (1804-1884) cucerește Parisul cu baletul *Silfida*. Poetul Théophile Gautier scrie: „E un geniu ca și lordul Byron sau dl. de Lamartine“. După *Silfida*, urmează alte roluri: *Baiadera*, *Prințesa Dunării*, *Elena*, *Miranda* etc., toate demonstrînd însușirile dansatoarei — grație, ele-

Spectacolul s-a terminat. Aplauze nesfîrșite răsplătesc arta balerinilor.

mijlocie, suplă, nimic deosebit nu pare s-o distingă la început; dar ea posedă toate calitățile care au făcut celebră școala de balet rusă: brațe extrem de frumoase, ținută impecabilă și mișcare avîntată; o tehnică excepțională — rod al unei munci neîntrerupte — se adaugă la calitățile ei innăscute.

Școala din Leningrad a dat încă o artistă de mare sensibilitate, de o expresivitate cu totul ieșită în comun: pe Alla Șelest. E uimitor ce galerie de personaje diferite e capabilă să realizeze Șelest în dans, cu aceeași măiestrie artistică, cu aceeași minuțiozitate în compunerea fiecărui rol, cu un acut simț al nuanțelor. Ea izbuteste să creeze momente de neuitat din baletе scurte, din numere de recital, unde vraja artistică ține de prezența ei pe scenă. Șelest e o artistă de o mare cultură, de un gust artistic ales.

Alla Osipenko e vestită pentru linia ei de cel mai pur clasicism. Niciodată n-am văzut picioare de balerină mai minunate, mai expresive: cînd Osipenko dansează, ți se pare că picioarele ei încep să spună o poveste vrăjită. Publicul nostru a avut prilejul s-o vadă acum cîțiva ani în „Floarea de piatră”, unde interpreta Șopîrla, rol creat de ea: era îmbrăcată de sus pînă jos într-un maiou simplu, care-i punea în lumină linia extraordinară a trupului. Trebuie să remarc, de asemenea, că în Odilia, Osipenko are o interpretare cu totul personală: lebăda neagră nu mai e un personaj diabolic, un instrument al răului, ci o femeie plină de farmec, cuceritoare, care vrea să placă; ceea ce explică mai verosimil de ce prințul se lasă vrăjit o clipă de apariția ei.

Nu pot încheia această succintă trecere în revistă a galeriei de mari dansatoare, fără a aminti încă trei nume; două sînt cunoscute, de altfel, spectatorilor noștri. Acum doi ani ne-a vizitat baletul cuban, în fruntea căruia se afla dansatoarea Alicia Alonso. Puțini din cei ce au văzut-o știu că această mare balerină clasică și-a reluat activitatea după ce, în urmă cu zece ani, era aproape să-și piardă vederea; vindecarea — din păcate numai parțială — a fost obținută cu prețul unui an și jumătate de ședere în obscuritate și repaus total. De o virtuozitate perfectă, strălucitoare prin rapiditatea și ușurința ei, Alonso știe să fie aeriană și totuși uman îndrăgostită în Giselle, dramatică în Legenda riului, plină de poezie în Silfidele, plină de umor în Spectacol de gală, perfidă și cochetă în lebăda neagră.

Și Maria Tallchief, cea mai mare balerină din S.U.A., e cunoscută la noi: a fost în București acum trei ani. Fiică de indian, s-a născut la Oklahoma, a studiat în California cu Bronislava Nijinska, și-a început cariera la Monte Carlo cu rolul Cochetei din Somnambula și s-a consacrat la Paris. Tehnica ei e precisă, plină de strălucire. A realizat roluri

Ulanova și Jdanov în „Romeo și Julieta”.

Dudinskaia și Sergheev în „Lacul lebedelor”.

Margot Fonteyn.

Maia Plisețkaia.

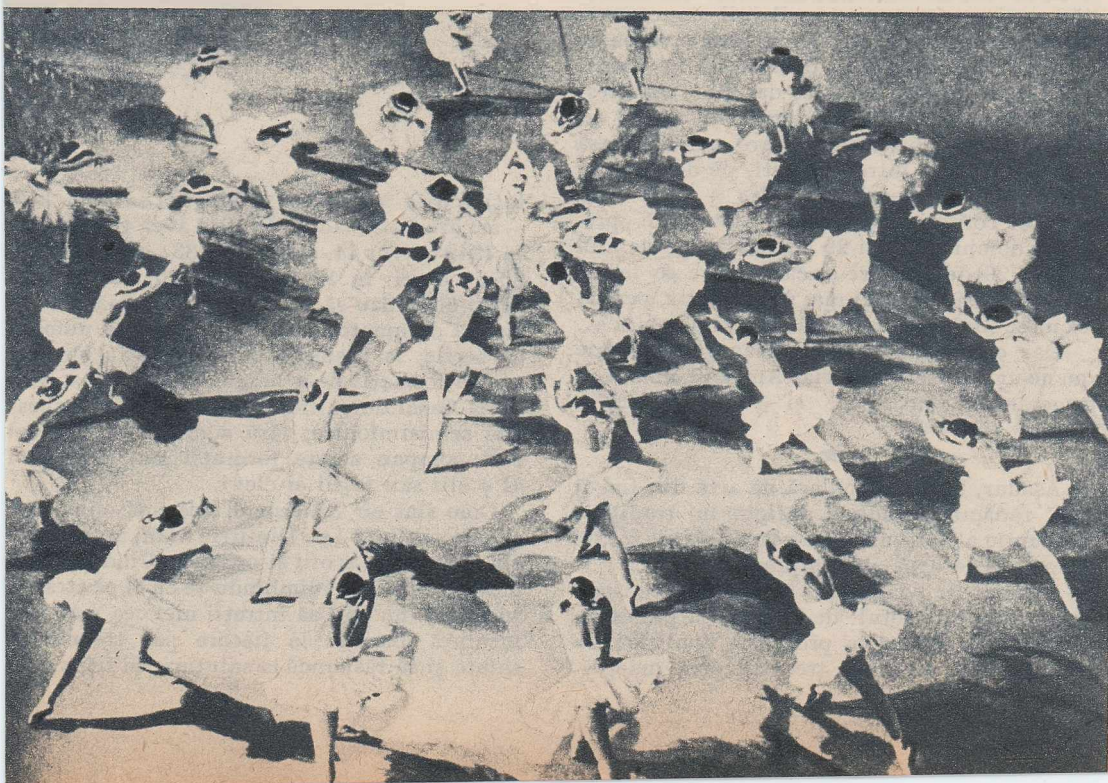
în Pasărea de foc, Lacul lebedelor, Orfeu, Simfonia scoțiană etc. E interesant de amintit că senatul statului Oklahoma, unde s-a născut, mîndru de renumea ei, a instituit, în 1953, o zi „Tallchief” care se serbează cu mare fast.

Alt nume celebru în Occident e Margot Fonteyn, primă balerină la Royal Ballet din Londra. După o copilărie petrecută în Anglia, America și China, după studii făcute cu Goncharov și cu Astafieva, ea a intrat în 1934 în trupa Sadler's Wells, căreia i-a rămas credincioasă pînă azi. Are un corp foarte expresiv, o mare sensibilitate muzicală și pune în interpretările sale un simț al amănuntului, al nuanței, rar întîlnit. Karsavina, care a învățat-o rolul Păsării de foc, a făcut elogiul „logicii sale artistice”. Fără a face paradă de tehnică, de o eleganță caldă, ea știe să fie spirituală, scinteietoare, dar mai ales tandră în baletе ca Nocturnă, Variații simfonice, Cenușăreasa etc.

★

La mijlocul secolului trecut, pe albumul Mariei Taglioni, o cîntăreață a vremii a scris aceste rînduri mișcătoare: „Zadarnic vor fi povestite succesele și triumfurile tale generațiilor viitoare! Nefericiții care nu te-au văzut dansînd nu vor da crezare nici poezilor, nici jurnalelor... Cum să-și poată imagina un fluture ceresc?...” Astăzi, din fericire, drama spectacolului efemer nu mai există: cinematograful a creat posibilitatea ca imaginea dansatoarei să fie immortalizată și transmisă urmașilor. E, oarecum, o confirmare a unui adevăr pe care Eminescu l-a exprimat într-o poezie cunoscută: după ce steaua a murit demult, icoana ei continuă să strălucească pe firmament, oferindu-se, pură, privirilor noastre.

„Lacul lebedelor” la „Bolșoi Teatr”.

TROMPETELE!

Divertisment fotografic cu
clasa de suflători. →

Cum știu copiii să extragă „rădăcina pătrată” a lucrurilor! Conciziunea lor te uimește uneori. Acest fenomen l-am verificat încă o dată la Lugoj. Cîțiva copii—cel mai mare nu depășea vîrsta de 6 ani — se jucau cu mingea pe malul Timișului. La un moment dat, unul dintre ei s-a rupt din joc, a ascultat cîteva clipe și a exclamat plin de bucurie:

— Trompetele!

Într-adevăr, de undeva, de pe o stradă apropiată, răzbăteau acorduri neclare de alături. Iar exclamația lui („trompetele!”) confințea tocmai unul din evenimentele de seamă, tradiționale, din viața Lugojului — eveniment care, an de an, se oficiază cu aceeași seriozitate și emoție în frumoasa cetățuie de pe malul Timișului: deschiderea cursurilor Școlii populare de artă. Cît privește tradiția acestei școli, e bine să ne oprim puțin asupra corului „Ion Vidu” din Lugoj, a cărui celebritate e determinată nu numai de vîrsta lui — 152 de ani — ci, mai ales, de modul în care a activat de-a lungul timpului, de rolul important pe care l-a jucat în viața culturală a orașului și chiar a întregului Banat. Acela care afirmă că viața corului e

legată de viața „personală” a trei sferturi din populația orașului nu va putea fi acuzat că exagerează. Iată de ce, cînd vorbești despre Școala populară de artă din Lugoj, nu poți să nu te referi și la acest cor. Pentru că, deși școala ființează din anul 1949, în forma și proporțiile ei actuale fiind o creație a regimului nostru, activitatea ei este strîns legată de a corului, germeii ei putînd fi aflați în îndepărtatul an 1929, cînd Ion Vidu a înființat primele patru catedre — patru au fost la început și patru au rămas pînă în 1944 (azi: 15); sau poate în și mai îndepărtatul an 1909, cînd secția de teatru a corului interpretează comedia „Un tutore” — în distribuție fiind inclus și acela care avea să devină peste 36 de ani președintele primului guvern democrat din țara noastră, dr. Petru Groza; sau poate și mai înainte, cînd Ion Vidu a pus bazele primelor cursuri de dirijat; sau poate în și mai mult îndepărtății ani 1860-1868 cînd, sub auspiciile corului — devenit societate pe baza propunerii din 1848 a învățătorului Constantin Udrea de a se înființa o societate corală, literară și dramatică — au loc concerte și reprezentații teatrale de seamă—de seamă, dacă ne gîndim că ele s-au bucurat de concursul violonistului Voinescu din București, al lui Ion Scipione Bădescu, al actorilor Pascaly și Millo și al suflerului... Mihail Eminescu. În fine, germeii școlii pot fi căutați într-o serie de manifestări și documente extrem de semnificative. E vorba de aprecierile elogiase ale lui Ciprian Porumbescu, care a participat în 1882 ca invitat la sărbătorirea a 25 de ani de existență a corului din Chizătau, aniversare care a prilejuit un concurs la care a participat și Lugojul; sau e vorba de primul document scris, care atestă nu numai existența corului în 1815, dar și — manifestată naiv — poziția sa: procesul verbal al unei adunări bisericești, care consemnează conflictul iscat între 9 coriști, pe de o parte, care voiau să treacă din cafas — locul obișnuit al corului — în strane, alături de „preoți și domni”, și alți 29 de coriști, pe de altă parte, 29 de meșteri și calfe, care se împotriveau dezideratului mai sus amintit, pentru că nu se simțeau bine lîngă „preoți și domni”...

Dar cîte asemenea interesante argumente nu ne-ar mai servi istoria? Am vrut numai să sugerăm că între cor și școală există o strînsă legătură.

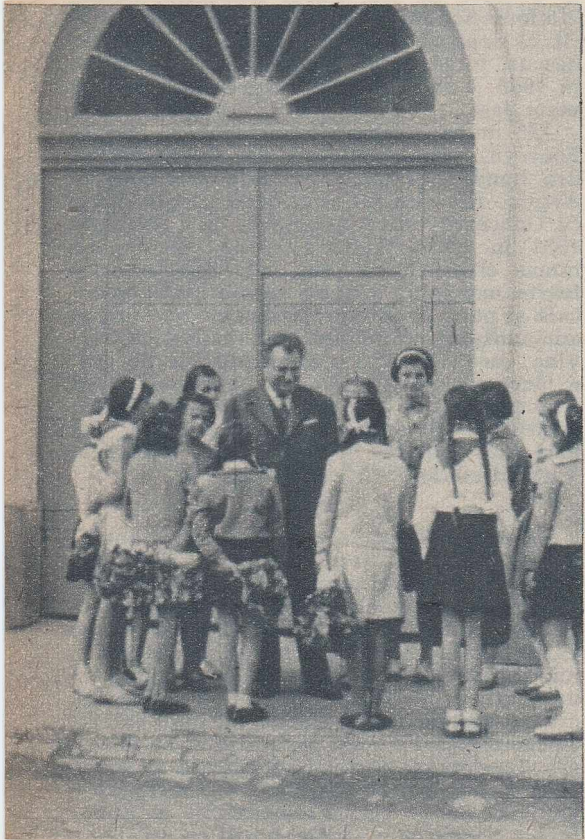
★

Așadar, Școala populară de artă din Lugoj are rădăcinile adînc înfipte în tradițiile culturale ale orașului. Dar ea a devenit școală populară de artă abia în anul 1949.

Desigur, se poate pune întrebarea: ce-i nou aici? Nou este totul: de la elevi la profesori, de la sălile de curs la programa analitică. În trecut (și nu numai în trecutul prea îndepăr-

tat) școala avea doar o singură sală de clasă — azi are două clădiri. În 1944 avea 4 profesori, în 1949 a avut 14, iar azi are 33; în 1944 avea 80 de elevi, în 1949 a avut 320, iar azi are peste 600! Sau să ne gîndim la formațiile artistice de amatori din Lugoj, care se numără cu zecile, la premiile pe care le-au obținut aceste formații de-a lungul anilor, la activitatea Casei de cultură din oraș sau a orchestrei semisimfonice, fără a omite că toți cei care compun aceste formații sînt sau elevi ai școlii sau foștii ei elevi.

Cine sînt ei? Să vedem mai întii cine sînt profesorii. Iată-l pe Dimitrie Stan, artist emerit, director al școlii și profesor. Cîndva a fost elev al lui Vidu. Plimbîndu-te cu el pe stradă, în Lugoj, nu poți să întreții nici cea mai elementară discuție; la fiecare pas trebuie să salute și să răspundă la saluturi. Și fiți siguri

Directorul și cîțiva dintre cei mai tineri elevi ai școlii.

că această popularitate, generată de un profund sentiment de simpatie și respect pentru omul de artă și cetățeanul-activist, nu e de loc gratuită. Dimitrie Stan e omul pe care foarte rar îl găsești acasă; mai degrabă la școală, la cor, la Sfat sau prin satele regiunii. El e omul care va sta ore în șir peste program să-ți explice sau ce n-ai înțeles sau orice vrei tu; el iubește arta și știe să-ți transmită și ție sentimentele sale și-ți împărtășește cu dărnicie (și cu folos) din cunoștințele sale.

Sau, ca să ne referim la cadrele tinere, iat-o pe Rodica Rădulescu, cea mai tânără profesoară din școală. Profesoara de canto, crescută în spiritul școlii — dragoste și entuziasm pentru munca artiștilor amatori — e secretara organizației U.T.M. din școală și în același timp, o modestă coristă.

Elevis? Să-i amintim mai întâi pe foștii

elevi. Faceți cunoștință cu Eugen Gangan; el este casier al Agenției de voiaj C.F.R. din Lugoj, dar și instructor al echipelor de teatru de la C.F.R.-Lugoj. Pe Cornelia Seracim o puteți cunoaște la Galați, în calitate de solistă a teatrului muzical, iar pe Ligia Toma — la Cluj, în calitate de asistentă la Conservatorul „Gh. Dima”. Și acum iată-i pe cei de azi. Dimitrie Darabănt studiază acordeonul, e în anul III. Ocupația lui? Îngrijitor de vaci într-o colectivă! Diriczi Zoltan cântă la vioară și e în anul IV; și el e colectivist. Ion Lelescu, tractorist, va absolvi anul acesta clasa de clarinet, iar Vasile Bogza, conductor de tren, va absolvi clasa de acordeon.

Și acum, o indiscreție. Adică să ascultăm o discuție la care n-am fost invitați, dar la care am tras cu urechea:

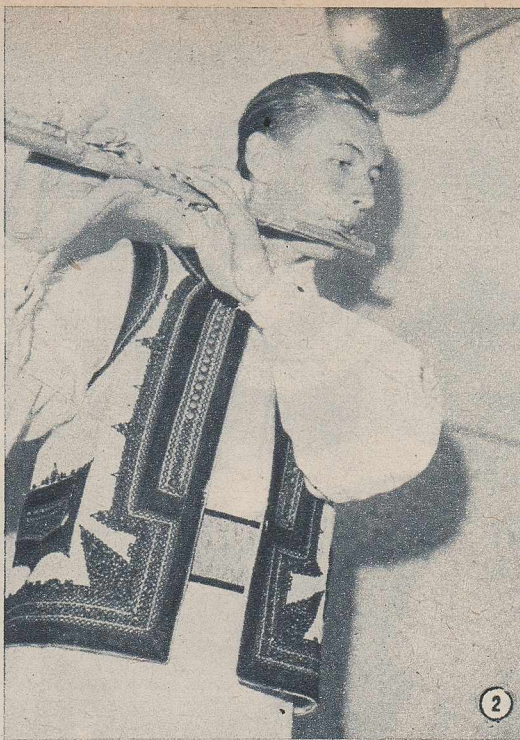
— Eu, când văd un tren alergând, închid ochii și aud totul; roțile, locomotiva, foșnetul frunzelor... Totul e muzică... Și când trece tractorul pe lângă mine, eu mai mult îl aud. Și inima lui o aud, și inima pământului pe care-l scormonește o aud... Totul e muzică...

— Eu, când aud muzică, închid ochii și văd. Fiecare notă muzicală are o culoare, un relief. Și cîntecul trenului care aleargă sau al tractorului care ară se transformă în forme și culori...

Poate că cei doi preopinenți au citit viața romanțată a lui Chopin și s-au lăsat furați de destăinuirile din copilărie ale compozitorului, legate de descifrarea regulilor gramaticii muzicale; poate că nu. Cert este un singur lucru: că avem de-a face cu doi dintre cei mai buni elevi ai amintitei Școli populare de artă — unul din clasa canto, altul din clasa

1

2

3

4

5

6

7

- ① Maria Gașpar, colectivistă.
- ② Constantin Cimpoieru, colectivist.
- ③ Ion Hașeg, colectivist.
- ④ Cu câtă sinceritate și finețe au interpretat Francisc Pfilf și Alfred Sibla, muncitori tâmplari, concertele nr. 1 și 2 de Seitz!
- ⑤ În rolurile din Caragiale: Ion Inculescu, țăran colectivist, în anul II teatru, și Mircea Holiartoc, tehnician.
- ⑥ Eugen Gangan, funcționar la C.F.R.
- ⑦ Vasile Bogza, conductor de tren.

de pictură. Și ca să ajungem de unde am plecat — tradiția școlii — să mai notăm că Maria Gașpar, fata cu voce de aur, cum i se spune în școală, e colectivistă la Șoșdea, iar Ioana Constantin, pictorița din anul III, e cantonieră la halta Nevrincea...

★

Într-un cuvânt, muncitori și colectivști, funcționari, elevi și tehnicieni din Lugoj și din împrejurimile Lugojului s-au întâlnit și anul acesta — ca și în anii precedenți — pe băncile școlii lor populare de artă. Între programa analitică a acestei școli și aceea a școlilor similare din București, Brașov sau Sibiu nu e prea mare deosebire. Scopul lor este același: crearea de artiști amatori care să posede o pregătire și cultură artistică corespunzătoare unor trepte superioare interpretative. Continuarea și extinderea unei frumoase tradiții se face în condiții care nu puteau fi întâlnite în trecut, în condiții pe care Ion Vidu nici nu le-a visat.

... Peste un an ori doi-trei, la o altă plimbare, vom regăsi probabil în băncile școlii o veche cunoștință: puștiul care, pe când se juca pe malul Timișului, a exclamat: „Trompetele!“, sintetizând astfel unul din evenimentele de seamă, tradiționale, de aici.

Bazil DUNĂREANU
Fotografiile autorului

Așa arată unul din numeroasele pasaje ale marelui magazin universal moscovit G.U.M., în care, printre cei 6.000 de lucrători, muncesc și eroii fotoreportajului nostru, cei 2.000 de tineri aflați în jurul vârstei de 20 de ani...

după orele de lucru

Imaginați-vă o suprafață de circa 47 de mii metri pătrați, încă drată între patru străzi, pe care se înalță un impunător edificiu străbătut de trei pasaje — adevărate străzi interioare, acoperite cu lămpioare de sticlă. De-a lungul lor, la parter și etaje, se înșiră sute de vitrine, standuri, tonete și rafturi înșesate cu mărfurile cel mai variate, de la micile cârlige de pescuit pînă la încăpătoarele frigider automate, de la haziile păpuși-surori „Matrioșka” pînă la masivele motocicletele „IJ”.

Ca stil, construcția evocă poezia secolului trecut, totuși ea nu distonează în ansamblul arhitectonic străvechi al Pieței Roșii, în care e situată. Este vorba de uriașul magazin universal moscovit G.U.M. — Gosudarstvennii Universalnii Magazin — cel mai mare din capitală și din întreaga Uniune.

(Continuare în pag. 20)

Reflectoarele micului ecran sînt îndreptate oare asupra unui grup de artiști de varietăți profesioniști? Nu. Aici e vorba de tinerele acrobate ale cercului de amatori de pe lîngă G.U.M. De altfel, nu este pentru prima oară cînd o formație a marelui magazin evoluează în fața publicului moscovit la televiziune, în săli de spectacole și chiar la Teatrul Mare.

După orele de lucru, iată-i pe unii dintre tinerii lucrători de la G.U.M. participând la cursurile se-rale ale Institutului de economie națională „Plehanov“.

Contribuie oare studierea operelor vechilor maeștri ai picturii la formarea bu-nului gust al unor creatoare de modă? Fără îndoială. În plus, mai există și fireasca sete de frumos, devenită fenomen de masă în rîndu-rile tineretului sovietic. Iată de ce adeseori, mai ales duminică, la galeria Tre-tiakov vin și lucrători și lucrătoare de la G.U.M. Fotoreporterul le-a prins în obiectivul aparatului pe Valea Firsova, croitoreasă, Tamara Beleakova, manechin, și Iulia Selivanova, creatoare de modele.

Tineretul de la G.U.M. își are și el cinaclul său literar. Iar versurile și povestirile nu rămân doar în amintirea participanților la lecturi sau în sertarele autorilor, ci apar în gazeta întreprinderii, într-un tiraj respectabil. Printre poezii „lansate” se numără și tînărul Viktor Platov (al doilea din stînga).

Există vreun tînăr care să nu iubească muzica? Dar ca să cunoști un instrument, să-l poți face să scoată sunete, trebuie mai întii să ți-l procuri... Apoi ai nevoie de un profesor... Tinerii muzicîeni de la G.U.M. sînt scutiți de asemenea griji. Ei au la dispoziție gratuit toate instrumentele și profesori calificați. Din cercul de instrumente de suflat fac parte și, tinerii Vitali Zaițev, lucrător la depozitul de mărfuri, Anatoli Vostrikov, vînzător la confecții, și Valeri Baiev, vînzător la textile-tricotaje.

Dintre tinerii lucrători ai G.U.M.-ului mulți învață limbi străine. Alla Zaharova și Alla Jukova studiază limba franceză.

Faima orchestrei de estradă a lucrătorilor din comerț și alimentație publică din Moscova a trecut de mult hotarele capitalei. Și, bineînțeles, G.U.M.-ul nu putea să nu-și aibă și aici reprezentanții săi. Iată-l pe unul dintre ei, violonistul Aleksandr Mstislavski, vînzător în sectorul țesături de lînă.

(Urmare din pag. 18)

Din primele ore ale dimineții și pînă se lasă noaptea, în acest va complex comercial domnește o intensă animație. G.U.M.-ul este literalmente asaltat de zeci de mii de cumpărători serviți de o adevărată armată de vînzători, casierite, merceologi etc. Cu amabilitate și competență cumpărătorii sînt ajutați să se orienteze în multitudinea sortimentelor, să-și aleagă obiectele dorite.

Fotoreporterul și-a propus să prezinte cititorilor pe cei mai tineri dintre lucrătorii G.U.M.-ului; numărul lor atinge impresionant cifra de 2.000, cam o treime din întregul personal.

Iată-i, după ieșirea din schimb, dedicîndu-și timpul liber cel mai deosebit înțelepciune care, de fapt, exprimă năzuințele, înclinațiile, căutările, preocupările fiecăruia dintre ei. Năzuințele lor sînt cele mai felurite. Dacă dorește, bunăoară, să urmeze cursurile universității, tînărului merceolog, gestionar de raion sau vînzător la G.U.M. îi sînt deschise porțile a numeroase institute și în primul rînd a Institutului de studii economice. Are înclinații spre muzică? Poate frecventa cercul muzical de amatori din întreprindere. Iubește dansul baletului? Cercul coregrafic îi stă la dispoziție. Îl pasionează teatrul? Iată-l actor, regizor sau pictor scenograf amator.

Cum îi mai place unui tînăr să-și petreacă timpul liber? Să înoiească iarna într-un bazin acoperit... Să facă scrimă, să joace tenis, baschet, volei sau handbal... Să se antreneze la box, haltere, lupte sau gimnastică... Să participe la concursurile sportive de masă ori de performanță.

Dar cîte nu poți face cînd ai numai 20 de ani și cînd ești cetățean al unui stat care-ți pune la dispoziție totul, dar absolut totul, în mod gratuit — săli, echipament, materiale didactice, antrenori, profesori. Numai să vrei...

Iar dacă în fiecare dimineață cei 2.000 de tineri pășesc voioși pragul locului lor de muncă, aceasta nu poate să nu aibă legătură și cu modul sănătos în care ei își petrec timpul liber...

Lucru despre care se vorbește în cele câteva imagini ale fotografiei noastre.

Fotografiile A.P.

CARTI

AGENDA

Lucia Demetrius: „LIMPEZIRE“

Cunoscută publicului mai ales ca auroare a unor valoroase piese de teatru, cristoarea Lucia Demetrius ne oferă cu „Limpezire“ o culegere a celor mai bune uvele ale sale, scrise și tipărite înanii de după eliberare. Caracteristic acestor nuvele, ca de altfel și pieselor uciei Demetrius, este strădania de a gîndi transformarea oamenilor umili l obidului, cucerirea de către ei, sub nfluința directă a comuniștilor, a unei epine și pline de forță demnități mane. În același timp, proza Luciei Demetrius reflectă prăbușirea materială, dar mai ales morală, a foștilor tăpini, meschinăria și mizeria lor ufilească, lipsa totală a oricărei demitități. Izbeste astfel frumusețea suflească a țaranului comunist Matei din „O noapte grea“, a femeii simple care ste Laetitia din „Cînd au crescut pele“, pusă față în față cu cinșoenia ai Traian și a lui Vasi din „Limpezire“ ri ou mizeria morală a soțiilor Stroescu in „O zi însemnată“.

Faptele care stau la baza nuvelor uciei Demetrius sînt în genere întimplări mărunte, cotidiene. O docto-țfă și un țaran comunist salvează ir-o noapte un copil de la moarte („O noapte grea“), o fată, înșelată e feciorul chiaburului, ajunge la onștiința propriei ei demnități („Limpezire“), o familie din vechea „lume ună“ se ceartă pentru o moștenire otetică, dovedind o ipocrizie demnă s o comedie satirică („Dragul stru Georgică“), o femeie bătrînă, epavă aproape, descompusă de olism, așteaptă reînnoirea unor le care au trecut de mult și care nu vor mai întoarce („Ultima Tauber“) o. etc. Toate aceste întimplări, toate acțiunile eroilor, la fel de variate ca și racterelor lor și care la prima privire ot apare lipsite de semnificație, sfinesc însă punctul de vedere ai ritoarei asupra societății contempone rominești, care nu este altul decît nctul de vedere al celor mai înainți eroi ai Luciei Demetrius. În ceea -i privește pe aceștia, pe eroii comuști, apreciatele noastre scriitoare i se ate reproșă nu atât o nereușită a grăvirii lor, cît un insuficient accent s pe acțiunile lor, o împingere a lor planul al doilea în ansamblul geneal al nuvelor. Comuniștii nu ocupă ifel, în nici una din nuvelele Luciei Demetrius, primul loc, rolul principal i spune, ci apar doar ca ajutoare de dejde ale altora (Matei din „O apte grea“, Maria Ceausu din „Cînd crescut apele“). Mai mult, în „Limpezire“, Serafim și ai lui sînt puși în uația de a nu ști ce se petrece în opril lor sat. Un accent mai puternic s pe figurile comuniștilor, existente altfel în multe nuvele, ar fi dus sigur la o mai largă cuprindere a lităților noastre din ultimii ani. Cu ite acestea, nuvelele Luciei Demetrius, prințind realitatea în mișcare, se esc cu interes și plăcere, cu curiozi-e obiar, cititorul fiind pe bună eptate tentat să facă tot timpul, că nu legătura între diferitele înfmiri, dar în orice caz între diferitele immente politice și sociale care le-au t naștere. Iar această legătură dă itate și coeziune întregului volum impezire“.

M. PÎRVULESCU

● Mulți dintre spectatorii noștri îl cunosc și îl apreciază pe talentatul interpret de muzică ușoară și de operetă Georg Ots, din R.S.S. Estonă. De-a lungul carierei sale (este născut în 1920), el a interpretat diferite roluri în numeroase operete, comedii muzicale și filme. În filmul recent „Întîlnire întimplătoare“, Ots joacă rolul cîntăretului de estradă Laigo. Muzica filmului aparține compozitorilor estoni E. Arro și U. Naissoo. În fotografie, cadru din film.

● Opera dramatică a scriitoarei franceze Françoise Sagan a dezamăgit pe spectatorii britanici. Într-adevăr, referindu-se la reprezentarea pe scena teatrului „Piccadilly“ din Londra a piesei „Castel în Suedia“, cunoscutele ziare britanice „Daily Mail“, „Daily Express“, „Daily Herald“, „Guardian“ sînt unanime în ce privește părerea lor negativă. Astfel, „Daily Express“ precizează că piesa se caracterizează prin „eleganță fără suflet, tehnică fără conținut, mișcare fără subiect...“

● La Amsterdam a fost deschisă recent expoziția pictorului german Otto Nagel, președintele Academiei de artă a R.D. Germane. Peste 40.000 de iubitori de artă olandezi au admirat pinzele lui Otto Nagel, dar autoritățile olandeze au refuzat autorului lor dreptul de a asista la vernisajul expoziției. În țara lui Rembrandt, un pictor contemporan nu are dreptul să prezinte propriile sale lucrări...

● Academia de literatură și trustul cărții din Ceylon — arată săptămînalul ceylonez „Forward“ — au instituit un concurs pentru cea mai bună operă literară. Concursul a fost cîștigat de cunoscutul scriitor comunist Dominic Djiwe, care a prezentat o culegere de povestiri în limba tamilă.

● La Opera Comică din Berlinul democrat se fac intense pregătiri pentru stagiunea 1962-1963. Cele mai multe dintre premiere vor fi puse în scenă de către remarcabilul regizor Walter Felsenstein. Astfel, vor vedea lumina rampei: „Cavalerul Barbă Albastră“ și „Povestirile lui Hoffmann“ de Jacques Offenbach, „Simone Boccanegra“ de Verdi și altele. În a doua jumătate a stagiunii va avea loc premiera operii lui Paul Dessau „Domnul Puntilla și sluga sa Matti“, după celebra piesă a lui Bertolt Brecht.

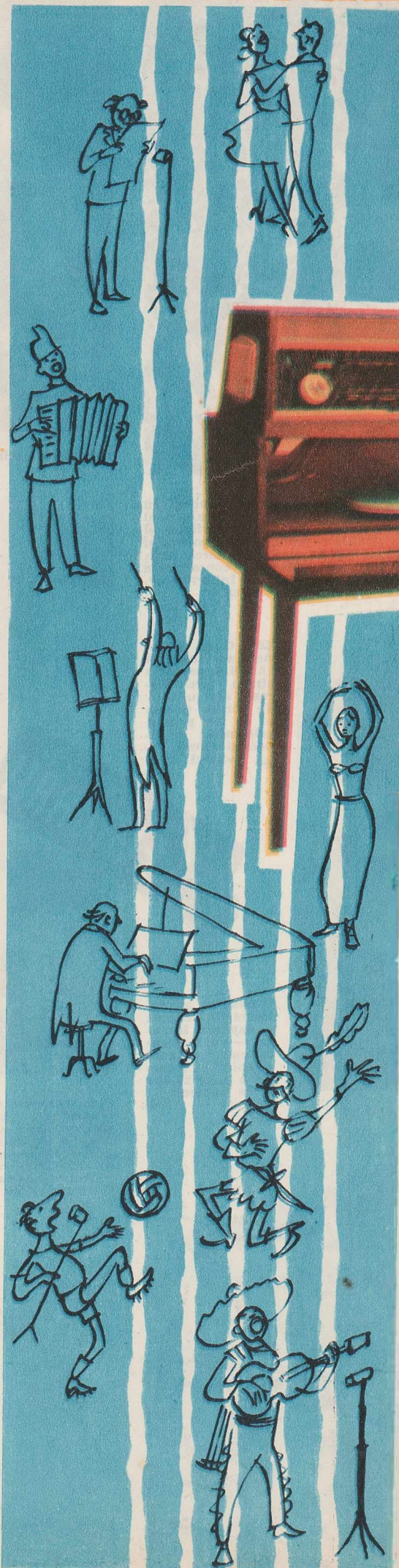
Fantazia

cu picup

originalitate

eleganță

excepționale performanțe electrice și acustice

un produs al uzinelor ELECTRONICA înzestrat cu:

3 + 2 tuburi electronice

3 game de undă indicator optic de acord

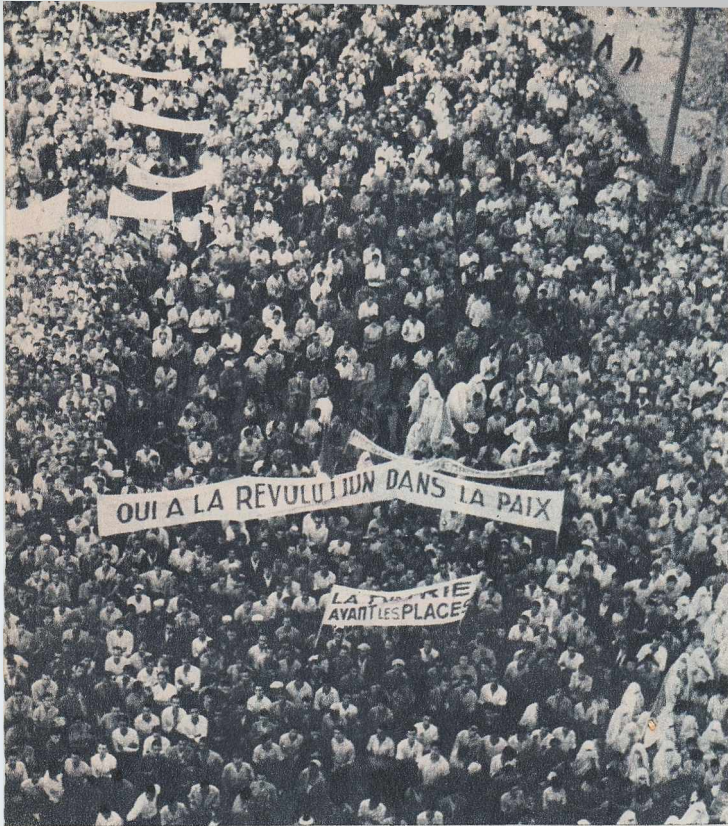
reglaj de ton 2 difuzoare de 2,5 VA

Picup G E-56 cu 3 viteze și oprire automată

Combinatul Chimic „KARL MARX“
TIRNAVA - REGIUNEA MURIS AUTONOMA MAGHIA
TELEFON - 22

PRODUCE

- ARTICOLE DIN GRESIE
- PLACI DIN FAIANTA
- PLACI DE FATADA DIN FAIANTA
- HIRTIE FOTO arfu
- PRODUSE CLOR OSODICE

Poporul algerian s-a prezentat la 20 septembrie în fața urnelor. În ajunul alegerilor, Frontul de Eliberare Națională a chemat pe algerieni să voteze „pentru un stat republican care să garanteze securitatea și libertatea sa”; „pentru triumful aspirațiilor profunde ale poporului algerian care cere o adevărată reformă agrară, industrializarea țării, pline și demnitate pentru toți”; „pentru salvagardarea și consolidarea independenței naționale”; „pentru o Algerie liberă și înfloritoare”.
 În fotografie: un mare miting al populației din Alger.

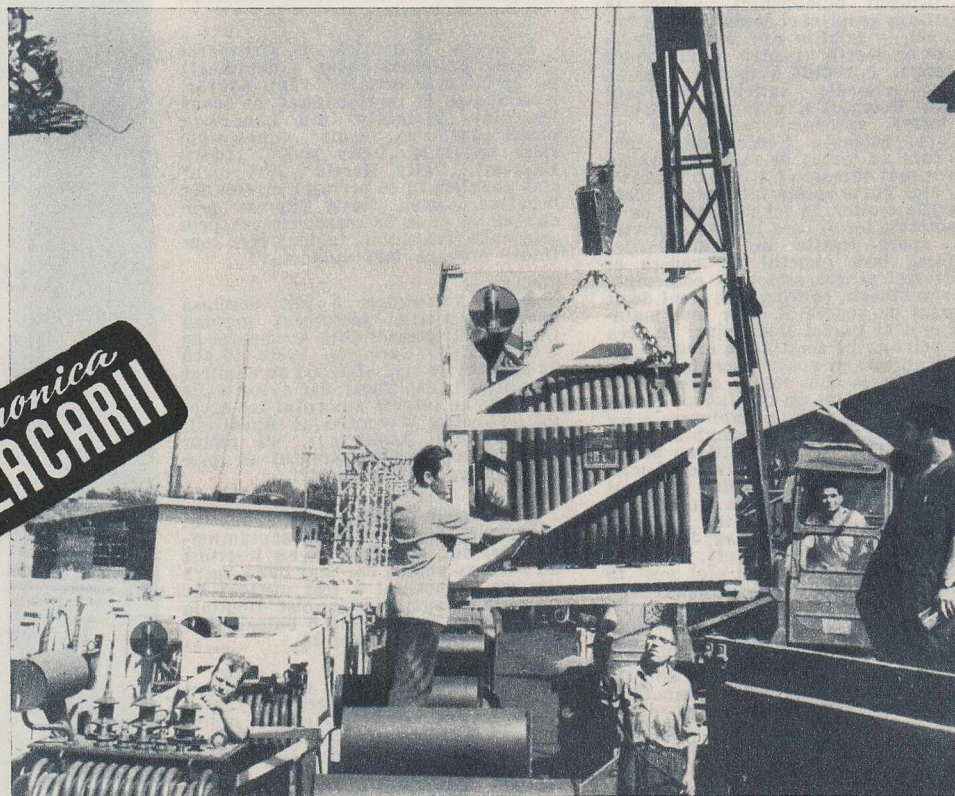
Porumbul recoltat de pe ogoarele G.A.C. „Secera și ciocanul” din comuna Plevna, raionul Lehliu, este transportat la baza de recepție.

400 tineri cubanezi au sosit în U.R.S.S. pentru a studia mecanizarea agriculturii. În portul Odesei au fost primiți prieteneste de tineri și tineri sovietici.

Fotocronica
FLACĂRII

O imagine zguduitoare din Teheran — capitala Iranului — după recentul cutremur care s-a soldat cu moartea a peste 20.000 de iranieni.

Spre șantierele de electrificare din țară pornește un nou lot de transformatoare produși de întreprinderea „Electrotehnica” din București.

Prima zi de școală.

A SOSIT TOAMNA

VITICOLE

Desen de Adrian LUCACI

La întoarcerea de la un concurs de vinuri...

Strugurii: — Dacă ai ști ce dulci simțăm!

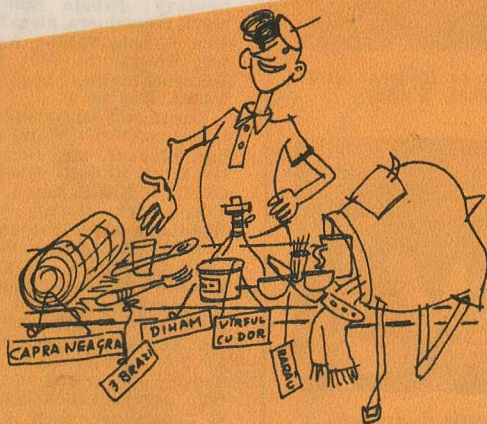
Fără cuvinte.

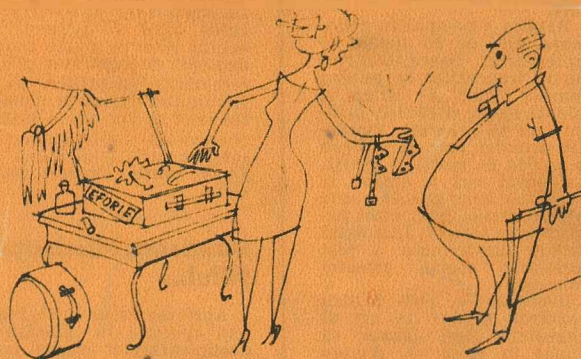
Diogene: — M-aș muta aici!

amintiri de astăzi vară

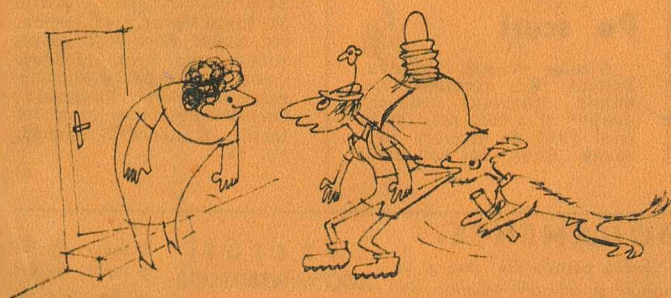
Desene de E. ARNO

— Cele mai frumoase amintiri le am totuși de la munte.

— Poftim, poți să-ți faci din nou cravată!

— ... Încă la prima cabană s-a atașat de mine.

— Poza asta am făcut-o la munte sau la mare?